

РЕШЕНИЕ

№ 381

гр. Плевен, 29.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря **ВЕЛИСЛАВА В. ВАСИЛЕВА**
като разглежда докладваното от Симеон Ил. Светославов Гражданско дело № 20234430104680 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба с вх. № 22378/16.08.2023 г. на К. В. Ц., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***, чрез адв. Д. от САК, със съдебен електронен адрес за призоваване: ***, срещу „****“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, представлявано от П.Н. Д.а, за прогласяване на недействителност на договора за отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта CARD-17442498, на основание чл. 22 от ЗПК вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК.

Ищцата основава претенцията си на твърденията, че е сключила договор с „****“ за отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта CARD с № 17442498 на 15.11.2019 г., като отпуснатият револвиращ кредит е в размер на 2000 лв., при ГЛП 35%, ГПР 44,90%, и дневен лимит от 1000 лв. Ответното дружество е правопреемник на „****“, считано от 06.06.2023 г.

Към договора били представени и договор за застрахователно поръчителство, сертификат, ОУ, декларация и СЕФ. Съгласно чл. 4, т. 1 от ОУ кредитополучателите могат да се присъединят като застраховани лица към Груповия застрахователен договор за застрахователна програма „защита на плащанията по кредитни карти“, като изразят изрично писмено съгласие да се застраховат и приемат ОУ с подписване на декларация за приемане на застраховането. Ищцата твърди, че е изтеглила общо 6659.91 лв., като дължи на правопреемника сумата от 1440,00 лв.. Счита, че има качеството на потребител, като за описания договор следвало да се приложат разпоредбите на ЗПК. Поради това формулира довод за недействителност на договора на основание чл. 22 вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК и чл. 10 от ЗПК, тъй като не е спазен шрифтът на договора и е неправилно посочен ГПР. Относно шрифтът ищцата същност смята, че не на всички места в договора е спазено изискването той да е не по-малък от 12. По договора била уговорена застрахователна премия, която ищцата счита за разход по кредита, който е следвало да бъде включен в ГПР съгласно чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ЗПК. Плащането на застрахователната премия обаче не било отразено като разход при формиране на ГПР, въпреки че вземането е включено в общия дълг и месечните вноски. Заплащането на застрахователна премия освен това било включено в предварително изготвения от кредитора формуляр. Невключването на този разход към ГПР на договора, обуславяло приложението на чл. 22 вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 от

ЗПК, и на основание чл. 23 от ГПК потребителят дължал само чистата стойност на кредита. На следващо място ищцата формулира довод затова, че не е посочено кои разходи формират ГПР, а е посочен само цифрово ГПР, поради което не било спазено отново изискването на закона, предвидено в чл. 10, ал. 1 от ЗПК. Това поставяло потребителя в положение да тълкува всяка клауза и да преценява дали тя създавала задължения за допълнителни такси по кредита. Тази неточност поставяла потребителя и в положение да не знае колко точно е оскъпяването на кредита. Счита, че посочването в договора за кредит на ГПР, по-нисък от действителния, представлява нелоялна и заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68 г, ал. 4 от ЗЗП, вр. чл. 68д, ал. 1 от ЗЗП, а това представлявало самостоятелно основание за недействителност на договора.

Ищцата претендира минимално адвокатско възнаграждение за предоставилия и безплатна правна помощ адвокат в размер на 1159,18 лв. с ДДС. Иска от съда да уважи предявения от нея установителен иск, а сторените по делото разноски да бъдат изплатени на представляващия я адвокат. В писмена молба от 29.11.2023 г. въвежда възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от ответното дружество, чрез юрк. М. М., с който се оспорва основателността на предявените искове.

Посочва, че не е запознат с доказателствата към исковата молба, тъй като не били изпратени. Не оспорва твърдението, че страните са обвързани от посочения от ищеца договора. Твърди, че сумата от 1590 лв. е усвоена още на същия ден от ищеца – 15.11.2019 г. Предоставения револвиращ кредит можело да бъде използван чрез операции с кредитна карта и специална функционалност покупка на изплащане. Не било необходимо активирането на картата. Месечната погасителна вноска представлявала минимална месечна сума, която кредитополучателят следвало да направи до падежа, за да започне възстановяване на кредитния лимит и да заплати лихвата за съответния период. Във всички случаи след заплащане на месечна погасителна вноска, съответната част от вноската, представляваща главница, увеличавала разполагаемият кредитен лимит и можело да бъде използвана за последващи трансакции, т. е. кредитът револвира. Револвиращият кредит бил безсрочен. На потребителя било разяснено, че ГПР за всеки конкретен договор за револвиращ кредит зависи от използването на кредита и кредитната карта и направените от кредитополучателя плащания. Включен бил и представителен пример за изчисляване ГПР. На стр. 8 от кредитното споразумение в ясен табличен вид била поместена Тарифата на кредитора, в която са описани всички разходи по револвиращия кредит, които биха възникнали при ползването му, както и ГПР. Лихвата и таксите, които можело да възникнат при ползването на кредитната карта били съобразени с Тарифата на кредитора. Според чл. 20 от договора от 15.11.2019 г. ГПР е изчислен при допускането, че общият размер на кредита е усвоен незабавно и изцяло за срок от една година, и се погасявал на равни месечни вноски, с неизменни до края на срока разходи. Съгласно чл. 21, разходите, различни от месечната вноска и свързани с кредита, разходи свързани с изпълнението на задължения по договора, са уговорени изцяло в тежест на кредитополучателя, като тяхната стойност се определена от действащата тарифа на съответния доставчик на услуга. В случай, че кредитополучателят не е доволен от оскъпяването на кредита е имал възможност по реда на чл. 11 от договора да закрие картата, но ищцата използвала кредитната карта в продължение на 4 години, за което изрично признала в исковата молба, че е усвоила 6659,61 лв. На заявената от ищцата поща били изпратени четири писма – 20.07.2020 г., 20.01.2021 г., 22.07.2021 г. и 19.01.2022 г., с които е уведомена относно възможността за по-висок кредитен лимит, като е уведомена, че може да откаже тази възможност. В случай, че не заявила такъв отказ, увеличението на кредитния лимит, влизал в сила от датата, посочена в писмото – 14.02.2022 г. Изрично било записано, че всяка трансакция с кредитната карта след влизане в сила на променения кредитен лимит означавала приемането му. Ответникът твърди, че ищцата не е направила изричен отказ, а е извършвала трансакции, като увеличението на кредитния лимит не е довело до промяна на договорения лихвен процент или размер на дължими такси.

Ответникът счита за неоснователен доводът, че дължимата застрахователна премия по застраховка „защита на плащанията по кредитни карти“, следва да бъде включен в ГПР към договора. Договорът за револвиращ потребителски кредит не съдържа клаузи относно застраховка по кредитна карта и в тарифата за разходите по кредита не била включена застрахователна премия. На ищцата е осигурена застрахователна закрила по посочената програма, като в графа „размер и начин на плащане“ от сертификата и чл. 7 от ОУ по застраховката, е уговорено, че застрахователната премия е 0,602% от използвания лимит по кредитната карта на застрахования в съответния месец. Застрахователната премия представлява възнаграждение за застрахователите за осигурена от тях закрила и била дължима единствено в случай, че по кредитната карта има използван лимит, за който съществува риск да не бъде възстановен. Плащането на застрахователната премия се извършвало чрез удържането ѝ от кредитния лимит и представлявала трансакция по кредитна карта, формираща дължима главница. Така част от отпуснатия кредит, се ползвал за покупка на услуга-застраховка. В т. 3, част 3 от Разходи по кредита от формуляра ясно било разписано, че за отпускането на заема не се изисквало сключване на договор за застраховка, свързан с договора за кредит. Ответникът твърди още, че такава клауза не се съдържа и в договора за кредит, потребителят бил запознат с тази информация и дори можел съгласно чл. 11 от ОУ в 30 дневен срок от присъединяването към застраховката да се откаже от нея, без да посочва причина.

На следващо място ответникът счита, че за неоснователен и доводът за неспазена форма на договора, тъй като същият е съставен в писмена форма, на траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора са представени на шрифт “Garamond”, размер 12. Договорът бил предоставен в ел. формат на потребителя и е подписан електронно от същия. Ответникът отрича твърдението, че шрифта на кредитното споразумение може да бъде изследван с посочената програма, а е необходимо назначаване на съдебнотехническа експертиза.

В заключение ответникът иска от съда да отхвърли предявените искове като неоснователни, както и да му бъдат присъдени сторените по делото разноски.

В с. з. ищецът чрез подадените от неговия процесуален представител писмени становище поддържа исковата молба и моли предявените искове да бъдат уважени. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение, които да бъдат заплатени на неговия адвокат.

В с. з. ответникът поддържа отговора на исковата молба, моли предявените искове да бъдат отхвърлени. Претендира разноски за юрк. възнаграждение. В писмената си защита формулира довод за изчерпателност и яснота на договора относно всички негови елементи, и за надлежно уведомяване на ищеца за промяната на кредитния лимит. Формулира се и довод, че застрахователната премия не представлява разход по револвиращия кредит, тъй като се удържа от кредитния лимит. Застрахователната премия не е уредена с клауза от договора с револвиращия кредит и не е включена в тарифата за разходи по кредитната карта. Премията счита, че не е задължително условие за сключването на договора, и в СЕФ се съдържало изрично волеизявление на кредитора в тази насока. Потребителят бил запознат предварително и доброволно се съгласил на предложената му застраховка.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателствени средства, преценени по отделно и в тяхната съвкупност, установи следното от фактическа страна:

Не е спорно, а и от представените писмени доказателствени средства, се установява, че ищецът и „****“ са сключили договор за отпускане на револвиращ потребителски кредит на 15.11.2019 г. и издаване и използване на кредитна карта CARD # 17442498/15.11.2019 г.

Не е спорно, че на същия ден страните по договора за кредит, са сключили договор за застрахователно поръчителство CREX-17442455, по който ищецът е възложил на застрахователния посредник „****“, да посредничи при сключване на застрахователни договори с трето дружество. От своя страна ищецът дължал възнаграждение, което е част от застрахователната премия и което съгласно чл. 4 се заплаща съгласно условията на договор

за кредит CREX-17442455. Издаден е сертификат №CARD 17442498 за сключена застраховка, от който е видно, че срокът на застраховката е равен на срока на договора за револвиращ кредит, като застрахователната премия е в размер на 0,602% от използвания кредитен лимит към края на месеца и се изчислява като задължение към него.

Съгласно чл. 1 и сл. от договора за отпускане на револвиращ потребителски кредит, кредиторът отпуска на кредитополучателят револвиращ кредит в размер на 2000,00 лв. при ГЛП и ГПР посочени в документа. Кредиторът издава и кредитна карта „Мастъркард“. Месечните погасителни вноски съгласно клаузата на чл. 13 от договора, се извършват до 1 число на месеца, следващ следващ издаването на извлечение най-малко в минимален размер съгласно *тарифата*. Уговорено е с чл. 15, че кредитополучателят дължи годишна лихва в посочения в документа размер, като лихвата се начислява върху усвоения размер на кредитния лимит за времето на ползването му. За използването на картата кредитополучателя заплаща такси предвидени в тарифата. Всички такси на кредитора и/или трети лица по повод с извършване на трансакции с кредитна карта е уговорено да бъдат удържани от разполагаемия кредитен лимит.

С клаузата на чл. 20 и чл. 21 от договора е уговорено, че ГПР е изчислен при допускане, че общият размер на кредита е усвоен незабавно и изцяло в срок от една година и ще се погасява на равни месечни вноски, с неизменни до края на срока разходи, съгласно условията на договора. Разходите, различни от погасителните суми и свързани с кредита, изпълнението на задължения по договора, са изцяло за сметка на кредитополучателя.

Част от договора за револвиращ потребителски кредит е и *тарифата* на дружеството, в която е посочено, че ГЛП и ГПР са 35% и 44,90%, без такси за обслужване, дневен лимит от 1000,00 лв., а минималната погасителна вноска е 60,00 лв. за кредитен лимит до 1000,00 лв.; 120,00 лв. за кредитен лимит между 1000-2000лв.; 180 лв. за кредитен лимит между 2000-3000лв.; 240,00 лв. за кредитен лимит между 3000-4000 лв.; 360,00 лв. за кредитен лимит между 4000-6000 лв.; 480,00 лв. за кредитен лимит между 6000-8000 лв. и 600,00 лв. за кредитен лимит между 8000-10000 лв.

От представения СЕФ към договора е видно, че срока на договора за кредит е безсрочен, но картата е с валидност 3г., а индивидуалния кредитен лимит не повече от 10 000 лв. Посочен е лихвен процент – 35%, и е приет ГПР при представителен пример – усвоени 3000 лв., еднократно и изплатени на 12 месечни вноски по 307,89 лв. Прието е още, че сключването на договор за застраховка или друга допълнителна услуга не е изискване за сключване на договора.

Кредитният лимит е увеличен последователно във времето и потребителят не е възразил срещу увеличенията, последното от които на 6000 лв. кредитен лимит.

От заключението на назначената съдебносчетоводна експертиза, анализирали и представените извлечения от сметки, се установява, че на 15.11.2019 г. е извършено усвояване по карта с № CREX-17442455, чрез покупка на изплащане на стойност 1509 лв., за което е подписано приложение между ищеца и „****“, с размер на кредит 1509,00 лв., месечна вноска в размер на 77,96 лв., 24 броя погасителни вноски, обща стойност от 1871,04 лв., ГПР 22,68 лв., лихвен процент 20,61 лв. и 0 лв. такси за ангажименти. С оглед представителния пример по договора вещото лице е определил ГПР на 44,90%, при следните елементи: размер на кредит от 3000,00 лв., усвоен еднократно, дължим на 12 месечни вноски, лихвен процент от 35%, обща дължима сума от 3646,68 лв., в който освен главница е включена лихва от 598,68 лв. и месечна такса обслужване в размер на 48,00 лв.

Вещото лице е констатирало още, че кредитният лимит е увеличен четири пъти, като в нито един от случаите ищецът не се е отказал от предложеното увеличение и е продължил да извършва трансакции. За периода от 16.11.2019 г. до 14.07.2023 г. не е имало промяна в таксите по Тарифата, нито пък е имало промяна в годишната лихва от 35%.

Вещото лице е изследвало всяко от тегленията при различните кредитни лимити, и е констатирало следното: 1) при лимит от 2000 лв., ГПР е 22,68%, като в него е включена обща сума по кредит -1871,04 лв., от която главница 1509 лв. и лихва 362,04 лв.; 2) при

кредитен лимит от 3000 лв., ГПР е 16,61 %, като в него е включена обща използвана сума от 2407,56 лв., включваща главница от 2230 лв., лихва от 87,61 лв., такса теглене от 60,60 лв., месечна такса обслужване от 8 лв. и застрахователна премия от 21,36 лв.; 3) при кредитен лимит от 4000 лв., ГПР е определен на 22,67 %, в който е включена обща използвана сума от 5369,86 лв., от която 4855,20 лв. главница, 334,72 лв. лихва, 87,80 лв. такса теглене, 20 лв. месечна такса обслужване и 72,14 лв. застрахователна премия; 4) при кредитен лимит от 5000, 00 лв., общата използвана сума е 4269,76 лв., а ГПР е 80,84 %, в който е включена главница 3177,71 лв., лихва от 838,23 лв., 65,60 такса теглене, 24 лв. месечна такса обслужване, 162,82 лв. застрахователна премия и 0,40 лв. такса за справка; 5) при кредитен лимит от 6000 лв., общата използвана сума е 6889,89 лв., а ГПР е определен на 66,36 %, като в него се включва главница от 3222,20 лв., 2935,01 лихва, 58 лв. такса теглене, 68 лв. такса обслужване, 606,28 лв. застрахователна премия и 0,40 лв. такса за справка.

При изследване на горните документи вещото лице е изготвило и втори вариант за изчисления на ГПР, но само с оглед параметрите на договора – главница, лихва, такси по тарифата и застрахователни премии. Вещото лице е заключило, че при кредитен лимит от 2000 лв., с параметри: 2000 лв. главница, усвоена еднократно, със срок от 12 месеца, лихвен процент 35%, такса теглене 42,00 лв., такса обслужване 48 лв., застрахователна премия от 144,48 лв., обща изплатена сума 2633,58 лв., ГПР по договора е 70,93 %. При кредитен лимит от 3000 лв., с параметри: главница 3000 лв., усвоена еднократно, със срок от 12 месеца, лихвен процент 35%, такса теглене 62 лв., такса обслужване 48 лв., застрахователна премия в размер на 216, 72 лв., обща изплатена сума от 3925,40 лв. ГПР по договора е 68,73 %. При кредитен лимит от 4000 лв., с параметри: 4000 лв. главница, усвоена еднократно, срок на кредит: 12 месеца, лихвен процент 35%, такса теглене 82 лв., такса обслужване 48 лв., застрахователна премия 288,96 лв., общо изплатена сума – 5217,20 лв., ГПР е 67,73 %. При кредитен лимит от 5000 лв., с параметри: 5000 лв. главница, усвоена еднократно, срок на кредит: 12 месеца, 35% лихвен процент, такса теглене 102 лв., такса обслужване 48 лв., застрахователна премия от 361,20 лв., общо изплатена сума от 6508,09 лв., ГПР е 66,97 %. При кредитен лимит от 6000 лв., с параметри: 6000 лв. главница, усвоена еднократно, срок на кредит: 12 месеца, 35% лихвен процент, такса теглене 122,00 лв., такса обслужване 48 лв., застрахователна премия от 433,44 лв., общо изплатена сума от 7800,77 лв., ГПР е 66,54%

В с. з. вещото лице поддържа заключението и уточнява, че дните посочени във таблицата на вариант № 1 са дните при които е използван кредитния лимит с определен размер. В същия вариант, при ГПР от 22,67% размерът на кредита е 4855,20 лв., тъй като усвоените суми по кредитния лимит го надвишават – 2990 лв. теглени на АТМ, 1278,84 лв. плащане с карта и 586,37 лв. превод по друга сметка. Вариант 1 е изчислен на база усвоената сума, като са взети стойностите от извлеченията по сметка, вкл. определената в тях отделна застрахователна премия. Вариант 2 е изчислен въз основа на примера, даден в СЕФ към договора, в който е заложена сума на 12 равни месечни вноски, в която е включена и месечна такса обслужване.

Горната фактическа обстановка се установява от събраните писмени доказателствени средства и заключение на ССЕ. Съдът дава пълна вяра на анализиранияте писмени документи, които се ползват с придадената им по чл. 178 доказателствена стойност, същите са неоспорени и не са налице данни, които да внесат съмнение в тяхната достоверност.

Съдът дава пълна вяра и на заключението на ССЕ, тъй като е обективно, пълно и изготвено от компетентно вещо лице, което е взело предвид представените по делото сметки-извлечения. Макар да са посочени и двата варианта за изчисление на ГПР, които вещото лице е изготвило, настоящият съдебен състав приема за релевантен втория вариант, който е изготвен въз основа на параметрите на договора. Това е така, защото в договора е прието, че ГПР се изчислява при еднократно усвоена главница, изплащане на равни вноски, при еднакви разходи в рамките на 12 месеца. В тази насока е и дадения в СЕФ пример за ГПР. Няма основание да се приеме, че ГПР се изчислява по различен начин, след като такива са постигнатите уговорки между страните по договора.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни

изводи:

Предявен е допустим отрицателен установителен иск с правно основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД вр. чл. 22, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10, и чл. 10, ал. 1 от ЗПК, за прогласяване на недействителност на договора за отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта CARD-17442498.

Безспорно е, че ищцата е обвързана от договор за револвиращ кредит №17442498/15.11.2019 г., с „***“, чийто правопреемник е ответното дружество „***“ АД. Следователно страните по делото са обвързани от посочения договор за револвиращ кредит. Страните са обвързани и от сключения на същия ден договор за застрахователно посредничество по силата на който ищцата е присъединена към застрахователна група „защита на плащанията по кредитни карти“, срещу задължението да плаща на ответника застрахователна премия според условията на договора за револвиращ кредит, според усвоения кредитен лимит, но като задължение към него.

Приложения към правния спор намират разпоредбите на ЗПК, тъй като договорът за револвиращ кредит по своята правна характеристика и съдържание, е договор за потребителски кредит. Ищцата има качеството на потребител, тъй като действа като физическо лице за задоволяване на собствени нужди, а ответникът е банкова финансова институция по смисъла на ЗКИ, която има право да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други средства. Представеният договор за револвиращ кредит е съставен в писмена форма, на хартиен носител, подписан е от кредитополучателя, на ясен и разбираем език, и шрифт, който не е по-малък от 12. В този контекст доводите на ищеца са неоснователни.

Спорно между страните е дали застрахователната премия е следвало да бъде включена към годишния процент на разходите, както и дали последният въобще е изчислен правилно. Доводът на ответника в тази връзка, че присъединяването към застрахователната група, не е задължително условие, е неоснователен. Действително в СЕФ не е посочено като условие наличието на застраховка или друга услуга. Присъединяването обаче към груповия застрахователен договор е подписана едновременно с подписване на договора за издаване на кредитна карта и револвиращ кредит. Застрахован следва да е кредитополучателя, но видно от ползващите се лица, посочени в сертификата и чл. 8 от ОУ към тях, при настъпване на една значителна част от покритите застрахователни рискове, застрахователното обезщетение се дължи на кредитодателя-посредник. Освен това по груповия застрахователен договор праводателя на " *** " АД е имал качеството на застрахователен посредник, което в още по-голяма степен обосновава наличието на интерес за банката от присъединяване на клиентите ѝ към договора за застраховка. Щом като присъединяването на кредитополучателя към груповия застрахователен договор е в интерес на кредитодателя, то е налице достатъчно основание да се счита, че възможността за присъединяването не е предоставена като услуга в полза на кредитополучателя, която да може да бъде избрана свободно, независимо от сключването на договора за издаване на кредитна карта. Това е напълно логично, тъй като предоставената застраховка "Защита на плащанията" би била безпредметна, ако не е сключен договор за издаване на кредитна карта.

Съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, "Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, *пряко* свързани с договора за потребителски кредит, които са *известни* на кредитора и които потребителят трябва да *заплати*, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и *по-специално застрахователните премии* в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. ". Застрахователната премия е уговорено да се заплаща по условия предвидени в договора. В договора обаче не е посочено дали застрахователната премия е част от главницата, която следва да бъде върната от потребителя според тарифата на кредитора, поради което доводът на ответника е неоснователен. Приложение намират уговорките в издадения

застрахователен сертификат, а именно, че застрахователната премия е на стойност 0,602% от използвания лимит, за съответния месец, и се начислява като задължение по нея. Тоест касае се за допълнително вземане на банката, пряко свързано с вземането на кредитора по договора за револвиращ кредит, предварително известно е на кредитора и увеличава стойността на подлежащите на връщане месечни вноски. Ето защо, съдът приема, че когато потребителят заплаща застрахователна премия по процесния договор като отделна такса, изчислена в % от месечната вноска, но без да е част от нея, е налице скрит разход по кредита, който следва да бъде посочен в договора за кредит, в общата дължима сума и в ГПР, тъй като този разход е скрит, предварителен и най-вече известен на кредитора. В тази насока вещото лице е изследвало представените сметки-извлечения и е установило, че застрахователната премия е начислявана отделно от сумите подлежащите на връщане. Като не е включена застрахователната премия в разходите по договора за кредит, потребителят е въведен в заблуждение относно действителния размер на сумата, която следва да плати по договора, и реалните разходи по кредита, които ще стори. Поради това е налице нарушение на императивната норма на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ГПК, тъй като застрахователната премия е следвало да е част от ГПР. Допълнителен извод за допуснатото нарушение е и липсата на ясна, разбираема и недвусмислена информация в договора съобразно изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК за това кои компоненти формират посочения ГПР. Вместо да се посочат кои суми конкретно формират ГПР, е посочено в СЕФ, че ГПР се изчислява на базата на примерна извадка /3000лв.,еднократно усвоена, 12 месечни вноски на равни вноски, вкл. и такса обслужване). Същевременно в тарифата ГПР е 44,90% независимо от разликата в кредитния лимит/от 1000 до 6000/. Тези уговорки за изчисление на ГПР освен непълни и неясни, са и противоречиви. Цялостната липса на ясна методика не дава възможност на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора.

На следващо място, посочването в договора за кредит на ГПР по-нисък от действителния такъв, представлява невярна информация относно общите разходи по кредита, което пък води до нелоялна и по-специално заблуждаваща търговска практика по смисъла на член 6, параграф 1 от Директива 2005/29/ЕО, тъй като заблуждава или е възможно да заблуди средния потребител по отношение на цената на договора и го подтиква, или е възможно да го подтикне да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел. Това от своя страна означава, че клаузата относно общия размер на сумата, която следва да плати потребителя, е неравноправна по смисъла на чл. 3, § 1 и чл. 4, § 1 от Директива 93/13/ЕО и влече на основание чл. 22 ЗПК недействителност на договора в неговата цялост.

В подкрепа на горните изводи е заключението на приетата ССЕ, от която се установява, че с включването на застрахователна премия на дружеството – посредник в обхвата на разходите при изчисляването на ГПР по кредита, процентът на разходите на годишна база се различава от посочените в СЕФ и Тарифата- ГПР, и същевременно надхвърля допустимия размер, регламентиран в чл. 19, ал. 5 от ЗПК. Това потвърждава и извода, че в договора за револвиращ кредит, освен липса на ясна методика, е посочен неверен годишен процент на разходите.

Съгласно чл. 22 ЗПК когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен. В разглеждания случай настоящият съдебен състав приема, че сключеният договор за отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта CARD-17442498, не отговаря на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, защото посочения ГПР не отговаря на действителния такъв, в който следва да бъде включена и застрахователна премия. Осъществяването на този фактически състав от нормата на чл. 22 от ЗПК обуславя недействителност на описания договор и основателност на предявеният отрицателен установителен иск.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК ответникът следва да заплати разноски в полза на съда за държавна такса в размер на 266,40 лв. и възнаграждение

за вещо лице в размер на 315,00 лв., поради това, че ищецът е освободен на основание чл. 83, ал. 2 от ГПК. Ответникът следва да заплати и на основание чл. 78, ал. 7 от ГПК в полза на процесуалния представител на ищеца разноски за едно адвокатско възнаграждение, тъй като от представените документи се установява, че адв. Д. е предоставил безплатна правна помощ на ищеца на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв. Достатъчно е да е представен договор за правна помощ и съдействие, в който да е посочено, че упълномощеният адвокат оказва безплатна правна помощ на някое от основанията по т. 1-3 на чл. 38, ал. 1 ЗАдв, като не е необходимо страната предварително да установява и да доказва съответното основание за предоставяне на безплатна правна помощ / в този смисъл *Определение № 191 от 16.01.2024 г. на ВКС по к. ч. гр. д. № 2447/2023 г., определение № 163/13.06.2016 г. по ч. гр. д. № 2266/2016 г., ГК, I г. о. на ВКС, определение № 319 от 09.07.2019 г. по ч. гр. д. № 2186/2019 г., ГК, IV г. о. на ВКС*/.

При определяне на дължимото адвокатско възнаграждение съдът съобрази възприетото в задължителните Решения на Съда на ЕС разбиране (*Решение от 25.01.2024 г. по С-438/22, Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С 427/16 и С 428/16, Решение от 05.12.2006 г. по съединени дела С 94/04 и С 202/04 на голямата камера на СЕО*) че националната юрисдикция не е задължена да се съобразява с ограниченията, наложени относно минималните размери на адвокатските възнаграждения, определени с акт на адвокатско сдружение (в случая с Наредба № 1/2004 г. на ВАДВС) и забраната съдът да определя възнаграждение под минимума, определен с такъв акт, тъй като това ограничаване "би могло да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101, параграф 1 ДФЕС". Правилата на Наредбата са приложими не само за потребителя на адвокатска услуга, но и за насрещната страна в съдебното производство, която при неблагоприятен изход на производството дължи заплащане на размера на адвокатския хонорар, който е част от сторените по делото разноски. Това нарушава основни принципи в съдебното производство и прегражда правомощията на съда да прецени правната и фактическа сложност по делото, и да присъди справедлив размер на сторените разноски/ в този смисъл е и практиката, обективирана в *Определение №1371/15.09.2023 г. по ч. гр. д. № 616/2023 г. по описа на ОС Плевен*/. Минималните размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба, е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, забранено от член 101, параграф 1 ДФЕС (решение от 23 ноември 2017 г., ЧЕЗ Електро България и Фронтекс Интернешънъл, С-427/16 и С-428/16, EU:C:2017:890, т. 51 и цитираната съдебна практика).

Настоящият съдебен състав на РС Плевен напълно споделя изложената по-горе задължителна съдебна практика и не следва да прилага посочената Наредба при определяне на адвокатското възнаграждение, което се дължи. Това е така, защото дължимото минимално възнаграждение определено съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от НМРАВ е в размер на 1159,18 лв. ДДС (цената на иска се определя съгласно чл. 69, ал. 1, т. 4 от ГПК, а стойността на договора е 6659,91 лв., неоспорена по реда на чл. 70 ГПК). Настоящото производство по делото обаче е приключило след провеждане на три открити съдебни заседание, на които процесуален представител и ищеца не са присъствали, като са събрани незначителни по обем писмени доказателства, всичките изследвани от вещо лице. Процесуалният представител на ищеца е изготвил исковата молба, представил е писмени документи към нея, и е подал еднотипно становище за откритите заседание. При това положение, съдът намира, че делото не се характеризира със значителна фактическа и правна сложност, продължителност или многобройни съдебни заседание, допълнителни разходи или усилия във връзка с осъществяването процесуално представителство/изготвена е искова молба с приложени договори/, поради което посоченият в Наредбата минимум не отговаря на посочените цели и критерии, и Наредбата не следва да бъде прилагана. Съобразно материалния интерес по делото, констатираната по-горе фактическата и правна сложност, и качеството на предоставената правна услуга, съдът намира, че адвокатското възнаграждение следва да бъде определено в размер на 650,00 лв., а с ДДС – 780 лв.. Тази стойност е близка до определената в Наредбата, отговаря на фактическата и правна сложност на делото, и най-вече качеството на правната услуга, и не може да бъде по-ниска поради това, че предметът

на делото обхваща действителността на целия договор.

Ръководен от горното, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА за нищожен договор за отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта CARD-17442498/15.11.2019 г., сключен между К. В. Ц., ЕГН *****, като потребител и „****“ АД, като правоприемник на кредитора *****, на основание чл. 22, вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, поради противоречие със закона.

ОСЪЖДА „****“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, представлявано от П.Н. Д.а, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на съдебната власт по сметката на РС Плевен сумата от 581,40 лв. за държавна такса и възнаграждение на вещо лице.

ОСЪЖДА ****“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, представлявано от П.Н. Д.а, **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. А. Д. от САК, сумата от 780 лв. с ДДС, за предоставена безплатна правна помощ, изразяваща се в процесуално представителство на ищеца по делото, на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв, за изготвяне на искова молба и писмени становища.

Решението може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването му с въззивна жалба пред ОС Плевен.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____